

MARȚI — Sulina. Plimbare cu vaporul pînă acolo unde Dunărea se varsă în marea cea mare. Splendid. Tare mai eram fericiți cu toții !

La punctul 0, unde Dunărea se unește cu marea, și sufletele noastre s-au unit cu imensitatea albastră. În momente din astea realizezi în ce țară minunată trăim, și parcă numai în momente din astea te întrebi dacă noi, cei care trăim aici, facem tot ce trebuie să facem ca să fim pe măsura ei. De ce nu reușim întotdeauna să ne molipsim de frumusețe și puritate, de echilibru, de înțelepciune, de forță, de la tot ce ne înconjoară, de la minunile pe care le întîlnim în drumurile noastre ?

La Sulina am dat două spectacole. Sigur că au fost foarte bune, dar nu ca la Pardina. Ei, ce să mai vorbim, aici eram într-un orașel, și orașenii au aflat că pe alte meleaguri, cînd spectatorilor le place ceva, fluierează sau țipă cît îi țîn plămîinii. Și cum să nu țipe și ei, ca să arate că nu sînt de ici de colo, și că mai știu și ei cite ceva ? Dar a fost bine.

MIERCURI — zi liberă.

JOI — drum lung de la Sulina la Sfintu Gheorghe. Drum de o zi. Am făcut plajă pe vas și, pe unde ne opream, săream în Dunăre să ne scaldăm și ne zben-guiam ca niște copii.

La spectacolul de la Sfintu Gheorghe s-a întîmplat un lucru interesant. Publicul era în mare parte format și din oameni veniți de pe alte meleaguri ca să-și petreacă concediul la Sfintu Gheorghe, și se spune că erau și foarte mulți puști sau adolescenți de prin București, care au vrut să ne arate că știu ei cine sîntem noi, cu toate că sînt sigură că nu au pășit niciodată în sala Teatrului Mic. Păi cum, ei știau tot. De pildă Papil Panduru era pentru ei Emil Hossu, dealtfel și seamănă Papil cu Emil... Publicul acesta, mie nu mi-a plăcut deloc. Publicul venit de aiurea nu se lipea de publicul de prin părțile locului, într-un fel, îl macula. Ce se întîmplă, oare ? Unii oameni, cum dau cu nasul de oraș, pierd ceva din puritatea aceea a spectatorilor din Pardina. Mereu îmi vin în minte niște cuvinte ale unui cîntec cîntat de Geo Visu : „Am și cultivat-o, am dus-o la chermeze și la meci“. Cam soiul acesta de cultură îl posedau și coplandrii aceia din sală, veniți de aiurea.

Și, cum eu cred și spun mereu că spectatorii au parte de spectacolul pe care-l merită, spectacolul de la Sfintu Gheorghe a fost doar un spectacol bun..

Îmi pare rău pentru localnici, foarte rău îmi pare.

VINERI — întoarcerea la Tulcea. Spectacol. Public foarte bun. Civilizat. Spectacol foarte bun. Teatrul Mic a fost ovaționat. Eram foarte mindri, noi, actorii, era foarte mindru scriitorul Dinu Săraru. Și aveam și de ce — am încheiat un lucru cu bine.

Cu asta s-a terminat turneul nostru în Deltă. Experiență fascinantă, dar făcut unor oameni care merită, atît de mult merită să aibă și ei parte de o fărîmă de Artă, după ce se întorc din lupta cu apa, cu vîntul, cu ploaia...

Acești oameni minunați ne vor rămîne prieteni, prieteni pe viață, pe care așteptăm din tot sufletul să-i vedem.

Să ne vedem sănătoși !

Leopoldina BĂLANUȚA

NOTE

Profil în ceață

Un uitat pentru lumea teatrului este și Corneliu Moldovanu, poet, publicist, romancier, director care a muncit cu sîrg pentru pri-

ma scenă a țării (între 1924 și 1928). Masivul volum de corespondență primită (ed. Minerva, 1982), cu note de Julieta Moldovanu, selectează, din peste 1 500 de documente, pe cele grăitoare pentru activitatea sa dintr-o jumătate de veac. Citim numeroase misive tipărite eminate de la oameni ai teatrului : Agatha Bărsescu, Tony Bulandra, G. Ciprian (interesante relații despre cariera Omului cu

mirzoaga), A. Demetriade, V. Eftimiu, Paul Gusty, A. Davila (revelatoare amănunte privind cizelările unor scene din *Vlăicu Vodă*), Marioara Voiculescu etc.

G. Călinescu își îndemna, prin anii '50, colaboratorii de la Institutul literar să se ocupe de viața acestui animator. Venit-a vremea.?

I. N.